

1. Za - zpí - vám Pá - nu své - mu
 o je - ho vi - ni - ci,
 ně - kdy slav - ně mi - lé - mu
 své - mu do - bro - din - ci,
 kte - rouž - to z lá - sky své so - bě
 vzdě - lal byl ko - zdo - bě:
 hod - né o tom zpí - va - ti,
 pří - klad so - bě brá - ti.

2. Vinici svou Pán vštípil na vrchu úrodném / v místě,
 které oblíbil, nad jiné příhodném, / kterou i plotem
 ohradil / a kmenem vysadil / výborným, i kamení
 škodlivé vybral z ní.

3. A lis i věži vzdělav, již čekal ovoce: / ale nic nedočekav,
 jal se horlit prudce. / Vždyť mu místo chutných hroznů /
 ošklivou a hroznou / neřest ovoce zlého přinesla trpkého.

4. Již tedy – Pán dí – pojdte, a v této různici / mezi
 mnou a mou suďte nevděčnou vinicí. / Co jsem ještě měl
 činiti? / Co víc obmysliti, / když i dlouhočekání mé šlo jen
 v zmrhání?

5. Proto, co myslím nyní, již vám to ukáži. / Vinici své
 svou péčí pryč vezmu i stráži. / Odejmu plot, hradbu
 vzdálím, / sem i tam rozválím. / I přijde na spuštění
 v mém se jí zhoštění.

6. Tak jsme i my hřešili proti tvé milosti / a kázně
 zasloužili svou mnohou bujností, / po dlouhém nám
 shovívání / žes sáhl k švihání, / spravednost poznáváme,
 hanbu odtud máme.

7. Avšak se vždy těšíme tvému smilování, / že nenecháš,
 věříme, věčně v pošlapání, / shledáš rozptýlené zase /
 v libém tobě čase / a v nás obnovíš sobě svou církev
 k ozdobě.

8. Ó Bože, jenžs nás přijal, plané ratolesti, / namísto
 těch, ježs vyřal, dej ovoce nésti. / Nedej zůstatí planými, /
 k ohni oddanými, / ale tvou až k věčnosti ať kvetem
 milostí.

τ: Iz 5,1–7; Ř 11,17–21 (Hospodinova vinice) / Jan Amos Komenský,
 Kancionál, 1659 / Evangelický zpěvník, 1979

м: Ó svĕte, milý svĕte, nápĕv české svĕtské
 písne / Piesne chval Božských, 1561